

Heraf følger, at det vil være en forudsætning for at opnå en undtagelse som nævnt, at

- 1) det eller de omhandlede slutbrugerprodukter maksimalt udgør ca. 15% af det omhandlede selskabs samlede omsætning af slutbrugerprodukter, og
- 2) at produktet maksimalt indeholder en abonnementsbetaling på størrelse med den, der indgår i miniabonnementet.

Ud over de traditionelle slutbrugerprodukter, hvor kunden løbende betaler for minutforbruget, er der også på markedet en række forudbetalte slutbrugerprodukter. Disse produkter sælges på en måde, så udbyderen af telenet eller teletjenester allerede ved selve oprettelsen/købet fra slutbrugeren modtager betaling for et vist, på forhånd aftalt og afgrænset minutforbrug. Dette kan f.eks. på mobilmarkedet ske ved, at slutbrugeren køber et såkaldt taletidskort, som indsættes i mobiltelefonen (såkaldte »prepaid« løsninger).

Produkter som de nævnte kan være indrettet sådan, at der ikke heri er indeholdt nogen form for oprettelses- eller abonnementsbetaling, men alene en betaling for samtaleminutterne, der til gengæld modtages allerede ved salget af produktet og dermed udgør en sikker indtægt for udbyderen, uanset det faktiske minutforbrug. Der kan også være tale om, at der i produktet alene indgår en meget begrænset abonnementsbetaling. I disse situationer vil det være relevant at anvende den i § 36, stk. 4, nævnte undtagelsesadgang til også at undtage sådanne produkter fra kravet om at give adgang til frit operatørvalg, jf. dog nedenfor.

Der vil imidlertid ikke være grundlag for at meddele en sådan undtagelse, hvis minutprisen omfang kombineret med taletidskortets samlede maksimale anvendelsesperiode er fastsat sådan, at den anvendte - forhøjede - minutpris ikke alene dækker omkostningerne ved at »producere« de pågældende samtaleminutter, men også de facto dækker omkostningerne ved etablering og vedligeholdelse af selve kundeforholdet i anvendelsesperioden og dermed indirekte indeholder en abonnementsbetaling.

Om dette i praksis er tilfældet, vil kunne afgøres ved at sammenholde produktet med udbyderens øvrige slutbrugerprodukter og den minut-, henholdsvis abonnementsbetaling, som indgår heri. Er der eksempelvis tale om et taletidskort med en maksimal anvendelsesperiode på 6 mdr., må dette sammenholdes med henholdsvis minut- og abonnementsbetaling for udbyderens levering af samme type produkt via en traditionel abonnementskontrakt i en 6 måneders periode.

Undtagelse forudsætter, at udbyderen fremlægger dokumentation for, at der er grundlag for en undtagelse.

Godkendelse kan desuden, som nævnt ovenfor, alene ske for mindre omfattende dele af en udbyders samlede udbud af teletjenester (maks. 15%), jf. også §§ 31-34 i den nuværende bekendtgørelse om forsyningspligtigheder, der omhandler småforbrugerabonnementets maksimale udbredelse.

Til stk. 2

Der er tale om en indholdsmæssigt uændret videreførelse af definitionen af, hvad der forstås ved frit operatørvalg, jf. § 5, stk. 8, i den gældende nummerlov. Der er dog foretaget enkelte sproglige opstramninger af definitionen.

Til stk. 3

Bestemmelsen viderefører den gældende regel om, at den udbyder, slutbrugeren i øvrigt har sit kundeforhold hos og har fået tildelt abonnentnummeret af, ikke kan kræve særskilt betaling hos slutbrugeren for selve etableringen af operatørvalg eller fast operatørvalg. Muligheden herfor ville medføre risiko for forskellige former for konkurrenceforvridende adfærd med sigte på at gøre faciliteter som fast operatørvalg og operatørvalg mindre attraktive for slutbrugerne. Dækning for omkostningerne vedr. etablering og drift af den enkelte slutbrugers operatørvalg og operatørvalg må i stedet ske via den underliggende aftale om samtrafik.

Til § 36

Bestemmelsen indeholder elementer svarende til dele af de gældende bestemmelser i nummerlovens §§ 8-10 om nummerportabilitet. De regulatoriske rammer for indgåelse af aftaler om samtrafik med sigte på at muliggøre nummerportabilitet fremgår af afsnit IV om samtrafik.

Bestemmelsen viderefører desuden gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/61/EF af 24. september 1998 om ændring af direktiv 97/33/EF, for så vidt angår nummerportabilitet mellem operatører samt fast operatørvalg (EF-Tiden 1998 nr. L268, s. 37).

Nærværende bestemmelse og § 37 regulerer slutbrugers rettigheder i forbindelse med nummerportabilitet og de tidsmæssige rammer for, hvornår fuld nummerportabilitet skal være indført, og har således også indirekte betydning for, hvad de pågældende aftaler om samtrafik skal muliggøre.

Nummerportabilitet har til formål at gøre det lettere for slutbrugere at skifte udbyder og dermed aktivt at